

Offentlig land-for-land-rapportering om skatt

Tax Justice Norges høringssvar

Takk for muligheten til å komme med innspill til denne høringen. Tax Justice Norge er positive til at regjeringen ønsker å innføre land-for-land-rapportering (LLR) i Norge. Vi er imidlertid kritiske til mangelen på ambisjon for det nye regelverket, og bekymret over fraværet av sammenheng med demokratisk forankrede prioriteringer fra Stortinget.

Stortinget har vedtatt at Norge skal innføre et offentlig land-for-land-rapporteringsregelverk gjennom vedtak nr. 48 av 15. november 2016 og vedtak nr. 36 av 2. desember 2021. I flere år har regjeringen foreslått å utkvittere disse vedtakene ved å innføre EU-direktivet som denne høringen dreier seg om. Et stortingsflertall har avvist dette i to omganger, grunnet svakheter i EU-regelverket. I [Innst. 5 S \(2024-2025\)](#) heter det at "Flertallet mener at regjeringen, ved implementering av direktiv 2021/2101 om offentlig land-for-land-rapportering, skal gå lengre enn direktivet ved at alle selskaper med virksomhet i Norge, skal rapportere fra alle land de har virksomhet i, slik at rapportene viser selskapers virksomhet og skattebetaling i hvert land." Se også [Innst. 5 S \(2023-2024\)](#).

Innføringen av EU-direktivet som er fokuset for høringen, bør være en anledning for regjeringen til å endelig utkvittere Stortingets krav om mer åpenhet, ved å ta utgangspunkt i EU-standarden og ta steg videre for å styrke den.

Likevel vil regjeringen her innføre et regelverk som er mer eller mindre identisk med EU-direktivet. Direktivet er ikke et fullharmoniseringsdirektiv, og det er presedens i øvrige EU-land for å gå lenger. Vi anmoder igjen regjeringen om å øke ambisjonsnivået for å sikre mer åpenhet om hvordan store selskaper fungerer.

LLR er en rapporteringsform som skal synliggjøre økonomisk virksomhet og skattebidrag i hvert land et selskap har virksomhet. Slik vil myndigheter, investorer, ansatte og andre interessenter bedre kunne vurdere om et selskaps skattebidrag svarer til dets økonomiske virksomhet i et land. En mismatch kan være en indikator på skatteunng else.

Allerede i innstillingen fra 2016 ga Finanskomiteen tydelig uttrykk for hvor viktig det er med økt åpenhet om slike forhold. De skriver i Innst. 42 L (2016 2017):

 Komiteen er av den oppfatning at åpenhet og offentlighet er avgjørende for å motvirke skatteunndragelse, kapitalflukt og aggressiv skatteplanlegging. Komiteen foreslår derfor at enkelte nøkkeltall skal være offentlig tilgjengelig og ikke omfattet av taushetsplikten. Komiteen viser til at pressen og offentligheten har en viktig rolle i å diskutere og føre debatt om hvordan skattesystemet virker og oppfattes. Denne typen nøkkelinformasjon er helt avgjørende for å føre denne debatten. Videre viser komiteen til at pressen også

har en viktig rolle i å avdekke uoverensstemmelser og juks som ikke alltid oppfanges av myndighetene.»

Noen elementer ved regjeringens forslag legger til rette for dette, for eksempel standarden for offentliggjøring av rapportene. Regjeringens forslag har imidlertid en rekke svakheter som svekker mulighetene for at dette LLR-regelverket vil bidra til formålet om mer åpenhet. Tax Justice Norges høringsinnspill foreslår en rekke justeringer for å styrke regelverkets bidrag til formålet, og fokuserer særlig på følgende mangler:

- Selskaper må kun rapportere fra et begrenset utvalg land.
- Omsetningsterskelen er såpass høy at ikke alle relevante selskaper omfattes.
- En mekanisme sikrer at selskaper kan utsette offentliggjøring i fem år.
- Den foreslåtte satsen på rettsgebyr ved manglende rapportering er satt såpass lavt at det kan være økonomisk lønnsomt å heller betale denne enn å rapportere.

V re innspill er basert på vår rapport fra 2025, [Land-for-land-rapportering – Norges sj nse til å skj re gjennom multinasjonale selskapers skjulte skatteunng else](#), hvor vi legger frem hvordan regjeringen kan møte ambisjonsnivået til Stortinget, og likevel være i tråd med EØS-forpliktelser.

1) Selskaper bør rapportere fra alle land de har virksomhet i

Departementet foreslår at selskaper kun skal rapportere fra EU-land og land på EUs liste over ikke-samarbeidsvillige jurisdiksjoner for skatteformål. Dette er på linje med EU-direktivet. De oppsummerer årsaken som følger (s. 16):

Det er etter departementets vurdering ikke hensiktsmessig å utvide rapporteringspliktene om offentlig land-for-land-rapportering utover det som følger av EUs direktiv om offentlig land-for-land-rapportering. Etter departementets vurdering vil en slik utvidelse vil [sic] medføre større rapporteringsbyrde for opplysningspliktige virksomheter i Norge sammenlignet med andre land uten at det vil gi et mye bedre grunnlag for den offentlige debatten. Det er vanskelig å forutsi om utvidet rapporteringsplikt i Norge kan få betydning for om internasjonale konserner etablerer virksomhet her. Videre kan det ikke utelukkes at internasjonalt samarbeid om deling av land-for-land-rapporter for skatteformål kan ta skade.

EU-direktivet stiller kun krav om rapporter fra EU-land og ikke-samarbeidsvillige land på skatt (EUs grå- og svartelister). Stortingets flertall har eksplisitt bedt regjeringen gå lenger enn direktivet ved å kreve rapportering «fra alle land [selskaper] har virksomhet i, slik at rapportene viser selskapers virksomhet og skattebetaling i hvert land» ([Innst. 5 S \(2024-2025\)](#)).

Hvis land utelates fra rapportering, skapes det usikkerhet om rapportene gir et fullstendig bilde av selskapers økonomi og skattebidrag i hvert land. For journalister, forskere, sivilsamfunn og andre som skal bruke informasjonen til å belyse relevante samfunnsforhold, vil rapportene i mange tilfeller bli upålitelige. En bekymring er at dette kan gi rapporteringspliktige selskaper som ønsker å skjule skatteunng else incentiver til å kunstig flytte overskudd til land utelatt fra regelverket.

Avgrensningen av land direktivet krever rapportering fra, er i hovedsak motivert av utenrikspolitiske hensyn innad i EU. Norge er ikke en del av EUs utenrikspolitiske samarbeid. Dermed har Norge et større handlingsrom på geografisk omfang. Frankrike har gått lenger enn EU-direktivet ved å inkludere krav om rapportering fra EFTA-land, så det er også presedens innad i EU for å kreve rapportering fra ytterligere land.

For å sikre at regelverket skaper størst mulig åpenhet, i tråd med Stortingets vedtak, mener Tax Justice Norge at rapportene bør omfatte alle land der de pålagte selskapene har virksomhet. Nedenfor følger en gjennomgang av relevante elementer regjeringen trekker frem i sin argumentasjon for å ikke utvide rapportering. Vi mener samtlige av disse har betydelige svakheter.

a) Rapporteringsbyrden

Regjeringen hevder at det blir en større rapporteringsbyrde for selskaper å rapportere for alle land de har virksomhet i. Men selskapene som omfattes av det nye regelverket, produserer allerede konfidensielle rapporter som de sender til skattemyndighetene (skatteforvaltningsloven   8-12), ettersom omsetningsterskelen er høyere i dette forslaget (7,5 mrd. kroner) enn i skatteforvaltningsloven (6,5 mrd. kroner). Det kan med andre ord ikke være en særlig større rapporteringsbyrde   offentliggjøre rapporter som baserer seg på tallgrunnlag en allerede produserer for annen rapportering.

b) Grunnlaget for offentlig debatt

Regjeringen hevder videre at rapportering fra flere land ikke gir et bedre grunnlag for den offentlige debatten, uten å gi noen innsikt i hvilke vurderinger som bygger opp under denne påstanden (s. 16).

Dette er vanskelig å forstå, ettersom koblinger til skatteparadiser og risiko for skatteunng else er et svært aktuelt tema i aviser, forskning og politikk. Dokumentlekkasjer som Paradise Papers og Pandora Papers skapte alle stor oppmerksomhet i Norge så vel som internasjonalt, og har til felles at de angikk koblinger mellom selskaper i land som de foreslåtte rapporteringskrav ikke vil dekke (som Bermuda, De britiske Jomfru yer, Caymanøyene og De forente arabiske emirater). Tax Justice Norge er en av mange aktører i sivilsamfunnet som aktivt jobber for å belyse store selskapers skjulte virksomhet i skatteparadiser. V rt bidrag til den offentlige debatten blir adskillig lettere med tilgang til informasjon om selskapers globale virksomhet.

c) Selskapers villighet til å etablere virksomhet i Norge

Regjeringen er videre bekymret for at krav om rapportering fra alle land vil påvirke selskapers villighet til å etablere virksomhet i Norge, uten å gi noen begrunnelse for denne bekymringen. Ettersom omfattede selskaper allerede utformer lignende rapporter i sammenheng med andre land-for-land-regelverk, er ikke økt rapporteringsbyrde en troverdig begrunnelse. Regjeringen

setter heller ikke denne bekymringen opp mot de positive virkningene av åpenhet for selskaper, investorer og markedets funksjonalitet.

Uklare skatteposisjoner er en vesentlig risiko for investorer. Aggressiv skatteplanlegging kan føre til store b ter, rettssaker, omdømmetap og tap av skattefordeler n r reglene endres, for eksempel ved innføringen av global minimumsskatt. Uten tall for hvert land kan investorene ikke vurdere om et selskaps inntjening bygger på reell verdiskaping eller på skattestrukturer som ikke er bærekraftige over tid. Slik risiko blir da ikke priset inn. Offentlig land-for-land-rapportering reduserer denne informasjonsskjevheten mellom selskapsledelse og eiere.

Dette er også hva investorer selv ber om, både i Norge og internasjonalt. For eksempel inneholder Norges Bank Investment Managements (NBIM) forventningsdokument på skatt en oppfordring til at investeringsobjekter offentliggjør land-for-land-oversikter over hvor verdiene skapes, hvor de skattlegges og hvor mye skatt som betales. [NBIM begrunner dette](#) med at slik informasjon er avgjørende for deres analyse av muligheter og risiko ved investeringene. Et godt regelverk for offentlig land-for-land-rapportering gjør det i tillegg vanskeligere å drive aggressiv skatteplanlegging. Det kan gi mer rettferdig konkurranse mellom små og mellomstore bedrifter og multinasjonale konsern. Tax Justice Norge mener at disse positive virkningene av økt åpenhet må veies mot den mulige effekten på selskapers vilje til å etablere seg i Norge. Uten videre begrunnelse eller referanse til land der dette har vært tilfelle, fremstår dette som en hypotetisk risiko.

d) Uteksling av informasjon

Den samme kritikken kan rettes mot regjeringens bekymring for at enkelte land vil stanse utveksling av LLR for skatteformål med Norge (s. 16).

Det finnes ingen historiske eksempler på at land har suspendert utveksling av LLR fordi mottakerlandet har innført separate internrettslige regler om offentlig LLR. Som også nevnes i høringsnotatet, innførte Australia nylig krav om offentlig rapportering brutt ned på et bredt sett av land. Ingen land har suspendert utvekslingen av den grunn.

Det samme bildet gjelder historisk. Offentlig LLR for finansforetak etter CRD IV (CRR/CRD-forskriften), det aktuelle EU-direktivet om offentlig LLR og LLR for selskaper som utvinner naturressurser (regnskapsloven   2-10 samt forskrift om land-for-land-rapportering) har ikke så langt vi kan se blitt omtalt som et problem i peer review-prosessene under BEPS Action 13 eller i Global Forums konfidensialitetsvurderinger. Både reglene for finans- og utvinningsselskaper innebærer rapportering fra alle land.

Som regjeringen også anerkjenner i høringsnotatet, knytter konfidensialitetsforpliktelsen etter BEPS-samarbeidet seg til utvekslede rapporter, ikke til rapporter konsernene sender direkte til norske myndigheter etter eventuelle separate regelverk. Velger et land å ikke utveksle BEPS-LLR-rapporter med Norge fordi Norge har innført offentlig LLR, vil dette i seg selv utgjøre et brudd på den multilaterale avtalen om utveksling av LLR-rapporter.

Totalt sett mener Tax Justice Norge at regjeringens begrunnelser mot rapportering fra alle land er sv ert lite overbevisende. Full åpenhet om store selskapers globale virksomhet er imidlertid sv ert viktig for at  penhetstiltaket faktisk skal fungere etter formålet.

2) Subsidiært: Rapportering fra flere land

Et subsidiært alternativ til global rapportering, er å utvide listen fra EU-direktivet med flere land, med utgangspunkt i en risikobasert tilnærming.

Dette må innebære å vurdere landrisiko også utover EUs liste over ikke-samarbeidsvillige jurisdiksjoner for skatteformål. Tax Justice Norge har [i flere høringsinnspill](#) v rt kritiske til at Norge innfører denne listen i norsk lov. Det er behov for å tenke bredere enn kun disse listene når en vurderer hvilke land som undergraver andre lands rett til å skattlegge egne personer og enheter. Et sted å starte er regjeringens egen definisjon av lavskatteland med referanse til NOKUS-reglene. Et lavskatteland defineres her som et land hvor et selskap betaler mindre enn å/3 av det det ville gjort i Norge. Norge bør som et minimum inkludere land der det er mulig å oppnå sv ert lave skattesatser sammenlignet med Norge i listen over land selskaper er rapporteringspliktige for. Tilknytning til et slikt land vil være sv ert interessant for å kunne vurdere risiko for skatteunng else.

Et annet naturlig referansepunkt er den utvidede listen over land som brukes i Australias regelverk om offentlig land-for-land-rapportering fra 2024. Denne listen omtales i høringsnotatet s. 13, hvor det antas at utvelgelsen av land er basert på faktorer som lav eller ingen skatt, manglende åpenhet, og ikke-samarbeid etter internasjonale standarder. Dersom det er nødvendig å gå for en utvidet liste i stedet for full, global rapportering, bør regjeringen ta hensyn til lignende risikofaktorer i utvelgelsen av land.

Andre kilder for slik risikoinformasjon kan være forskningsbaserte eller uavhengige indekser og vurderinger av land og jurisdiksjoner basert på grad av hemmelighold og tillatelse av underbetaling av skatt. For eksempel kan Tax Justice Networks [Financial Secrecy Index](#) og [Corporate Tax Haven Index](#) være nyttige referansepunkter. Indeksene brukes blant annet av International Foreign Bribery Taskforce – et samarbeid mellom FBI og politimyndigheter i Australia, Canada, New Zealand og Storbritannia – i deres vurderinger av risiko for korrupsjon og hvitvasking. Mange av de samme faktorene vil også utgjøre en risiko for skatteunng else.

Det bør uansett legges til rette for at listen over land kan utvides på sikt.

Videre kan regjeringen vurdere å kreve utvidet rapportering for norske konserner som en start. Med andre ord vil det være konsern med øverste morselskap i Norge som må rapportere tall for alle land de har virksomhet i, mens utenlandske konsern ikke omfattes av samme krav i starten. Dermed vil man unngå bekymringen om at andre land vil reagere på at Norge innfører et regelverk som er mer ambisiøst enn EU-direktivet. De omfattede selskapene under EU-direktivet har i snart ti år levert land-for-land-rapporter til skattemyndighetene, der

rapporteringen gjelder alle land. De fleste norske konsern har derfor trolig et avslappet forhold til å publisere de samme tallene offentlig. På denne måten kan norsk næringsliv bidra til utviklingen vi allerede ser, der åpenhet om global virksomhet blir sett på som en ordinær del av regnskapsrapporteringen. På lengre sikt burde de utvidede kravene gjelde også utenlandske konsern.

3) Flere selskaper bør omfattes

Den høye omsetningsterskelen gjør at svært få selskaper omfattes. Det vil bli adskillig mer åpenhet hvis omsetningsterskelen senkes, og informasjonen vil kunne tas i bruk av flere aktører dersom det er flere omfattede selskaper. Kun ti prosent av multinasjonale selskaper er omfattet av OECDs regelverk fra 2015. EU-direktivet fra 2021 har en enda høyere omsetningsterskel. Samtidig har Stortinget bedt om at «alle selskaper med virksomhet i Norge» skal omfattes. Derfor bør omsetningsterskelen i det foreslåtte regelverket senkes.

Tax Justice Norge mener at et mer hensiktsmessig krav er at alle multinasjonale selskaper som tilfredsstiller minst to av følgende vilkår – årlig salgsinntekt på mer enn 320 millioner kroner, balansesum på mer enn 160 millioner kroner og gjennomsnittlig antall ansatte på over 250 årsverk – skal levere land-for-land-rapporter. Terskelen i kravet er hentet fra Forskrift om land-for-land-rapportering, så det er presedens for at selskaper av denne størrelsen rapporterer.

4) Mer robuste rapporteringskrav

EU-direktivet stiller ikke krav til å skille mellom konserninterne og tredjepartsinntekter, eller oppgi materielle eiendeler. Regjeringen åpner for at selskaper kan bruke BEPS-rapportene sine for å rapportere, hvor disse kravene er inkludert. Istedenfor å åpne for det, bør regjeringen bygge ut rapporteringskravene for å sikre bedre informasjon om konserners virksomhet.

Tax Justice Norge foreslår å justere rapporteringskravene i tråd med GRI 207-4-standarden for LLR. Denne standarden legger til rette for rapportering av en rekke nøkkeltall som gjør at en kan danne seg et riktig inntrykk av et konserns virksomhet per land. I tillegg legger GRI 207-4 opp til at tallene skal kunne avstemmes mot det reviderte konsernregnskapet, noe som styrker påliteligheten. Slik vil rapportene gi et bedre inntrykk av selskapers økonomi og skattebetaling i hvert land. Australia bruker GRI 207-4 i sitt regelverk fra 2024.

Vi slutter oss videre til Norsk Presseforbund sitt innspill i deres høringssvar, punkt 6, om at tall i den offentlige land-for-land-rapporten bør hentes fra det årsregnskapet som er fremlagt for og gjennomgått av revisor. Dette vil sikre at rapportene inneholder mer pålitelig informasjon.

5) Subsidiært: Anmodning til utvidet rapportering

Hvis regjeringen ikke ønsker å styrke dette regelverket for å møte Stortingets forventninger om større åpenhet, bør de legge til rette for at selskapene selv kan gjøre dette. Regjeringen bør

eksplisitt åpne for at selskaper kan velge å gå lenger i sin rapportering enn regelverket legger til grunn.

En rekke selskaper som er opptatt av sitt samfunnsansvar produserer allerede LLR for alle land etter GRI 207-4-standarden frivillig, og publiserer disse offentlig. Slike rapporter bør aksepteres og hensyntas i utformingen av skjemaet som sendes til regnskapsregisteret under det foreslåtte regelverket. Her bør det også være mulighet for å kunne rapportere fra alle land en har virksomhet i.

6) Offentliggjøring av rapportene

Det er avgjørende at rapportene gjøres allment tilgjengelige på en felles nettside i offentlig regi, med maskinlesbare data. Dette sikrer at rapportene ikke bare offentliggjøres, men tilgjengeliggjøres. Et sentralt register for LLR med høy teknisk funksjonalitet vil gjøre det mye lettere for journalister, forskere og allmennheten å se og bruke informasjonen. [Slik gjøres det i Australia](#), ved at rapportene sendes inn i XML-format og publiseres av skattemyndighetene.

Vi støtter derfor departementets forslag om at rapportene skal offentliggjøres samlet i Regnskapsregisteret, gratis og i maskinlesbart format ved bruk av XHTML og Inline XBRL.

7) Økte satser på rettsgebyr

Manglende eller ufullstendig rapportering må kunne sanksjoneres på effektivt vis. Enkelte selskaper kan ha insentiver til å heller betale et billig rettsgebyr enn å produsere LLR, spesielt hvis slik åpenhet kan medføre økt skatt over tid.

Regjeringen legger opp til en sats på rettsgebyr på 700 000 kroner. Departementet øker her den ordinære satsen av hensyn til størrelsen på de omfattede selskapene. Tax Justice Norge mener at satsen likevel er lav, også sammenlignet med satser i andre EU-land som har implementert direktivet. Ulike EU-land varierer i satsen på bøter for manglende overholdelse i implementeringen av direktivet. For eksempel er Tysklands sats på 250 000 euro. Norge burde legge seg på nivå med Tyskland her, for å svekke insentiver til å ikke etterleve regelverket.

Hvis regelverket om LLR i praksis ikke innebærer sanksjoner ved manglende eller mangelfull rapportering, er det risiko for at selskaper ikke etterlever regelverket. Dette er erfart i tilknytning til etterlevelse av regelverket for utvinnings- og skogsdrift. For å unngå at selskaper lar være å etterleve regelverket, trengs det derfor tilstrekkelige sanksjoner.

8) Fjerne utsettelsesmekanismen

Regjeringen legger opp til å innføre EU-direktivet sin mekanisme for utsettelse av offentliggjøring i opptil fem år («safeguard clause») (s. 39). Tax Justice Norge mener at dette

bør fjernes, både fordi det svekker aktualiteten til relevante rapporter, og fordi det er lite kompatibelt med normer og praksis for åpenhet i Norge generelt.

Som det kommer av høringsnotatet, er bakgrunnen for at EU-direktivet åpner for utsettelse å hensynta risiko for at offentliggjøring av visse opplysninger kan skade en virksomhets kommersielle posisjon. Departementet peker også på at både Sverige og Danmark har innført mulighet for midlertidig utsettelse, og at det er ønskelig å begrense den potensielle konkurranseulempen for norske selskaper (s. 40).

Tax Justice Norge er uenig i denne begrunnelsen, særlig sett i lys av Norges åpenhet rundt lignende typer informasjon.  rsregnskapet for et unotert selskap i Norge er vanligvis tilgjengelig i Brønnøysundregistrene høsten året etter regnskapsårets slutt. For et børsnotert selskap gjelder offentliggjøringen senest fire måneder etter regnskapsårets slutt. Store (børsnoterte) selskaper, som vil bli pliktige til å offentliggjøre LLR, er mer konkurransemessig utsatte, men publiserer likevel årsregnskap får mindre (unoterte) selskaper gjør det.

I en norsk kontekst gir EU-direktivets utsettelsesmekanisme derfor liten mening.  penhet og behovet for fersk informasjon er tungtveiende hensyn i eksisterende rapporteringskrav for store selskaper. Vi foreslår derfor å fjerne denne mekanismen. Belgia og Italia har utelatt muligheten for utsettelse av rapportering i sine implementeringer av EU-direktivet, så dette er det presedens for også i EU.

9) Avslutning

Stortingets forventninger, som ligger bak vedtakene om offentlig land-for-land-rapportering i 2016 og 2021, handler om hva det faktisk skal skape av økt åpenhet, og hvordan økt åpenhet vil styrke arbeidet med å motvirke skatteunndragelse, kapitalflukt og aggressiv skatteplanlegging. Tax Justice Norge mener derfor at det er regjeringens oppgave å sikre at tiltaket utarbeides på en måte som faktisk gir reell åpenhet.

I den anledning vil vi også trekke frem og støtte innspillet til professor Elisa Casi-Eberhardt (NHH) til denne høringen, særlig i referanse til Blankespoor mfl. (2019) om betingelser for at offentlig land-for-land-rapportering skal ha en reell  penhetseffekt:

1. Interessenter må vite at informasjonen finnes.
2. Informasjonen må være lett tilgjengelig og billig å bruke.
3. Informasjonen må være sammenlignbar på tvers av selskaper, land og tid.

Vi mener at høringsnotatet legger opp til et land-for-land-regelverk som ikke er tilstrekkelig for å oppfylle disse tre betingelsene. For at interessenter skal vite om informasjonen, er det nødvendig at regjeringen gjennomfører utadrettet kommunikasjon om tiltaket, inkludert ved bruk av media. For at informasjonen skal være billig og lett tilgjengelig å bruke, er det viktig at rapportene publiseres på en sentralisert, maskinlesbar og varig m te (punkt 6 i v rt høringssvar). For at informasjonen skal være sammenlignbar på tvers av selskaper, land og tid,

er det nødvendig at virkeområdet for rapportering utvides til å gjelde alle land, og at rapporteringen gjennomføres etter en anerkjent standard som GRI 207-4 (punkt 4 og 5 i vårt høringssvar).

Vårt høringssvar trekker altså frem en rekke konkrete endringer som er nødvendige for å sikre at regelverket faktisk gir åpenhet. På denne måten vil regjeringen kunne innføre et regelverk som styrker åpenheten rundt viktige økonomiske forhold, i tråd med Stortingets forventninger, samtidig som Norge oppfyller sine forpliktelser etter EØS-samarbeidet.

Med vennlig hilsen

Andreas Fjeldskår
Kaja Guttormsgaard
Jonas Veland
Tax Justice Norge